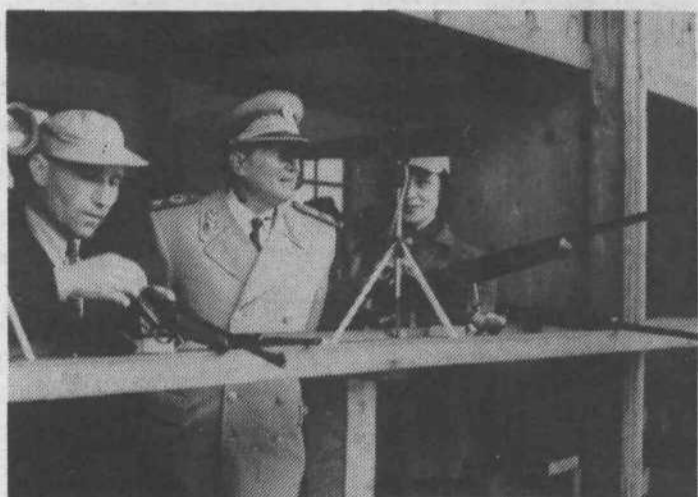

1955

23. maja je Tito obiskal v Ljubljani prvo jugoslovansko lovsko ribiško razstavo in novo strelišče (na sliki). To je bilo dva dni pred obiskom sovjetske delegacije z Nikitom Hruščovom, ki je obiskal Jugoslavijo po Stalinovi smrti. 9. septembra je Tito obiskal Ljubljano z grškim kraljem Pavlom.

1956

9. januarja 1956 se je ustavil na železniški postaji v Ljubljani ob vrnitvi iz Etiopije in Egipta, 6. novembra pa je v Ljubljani predsedoval razširjeni seji izvršnega komiteja CK ZKJ.

1957

1. septembra je prispela v Ljubljano poljska partijska in vladna delegacija, ki jo je Tito povabil na miting v Litostroj.

1958

22. do 26. aprila 1958, 7. kongres ZKJ na Gospodarskem razstavišču. Tito je med drugim dejal: »V šoli vsakodnevnega praktičnega upravljanja delovni ljudje prihajajo do spoznanja, da so interesi skupnosti obenem tudi njihovi osebni interesi.«

1959

24. julija je obiskal sanatorij Emono, novo zgradbo ljudske skupščine ter 3. mednarodno grafično razstavo v Moderni galeriji. Rekel je: »Sijajno je to, da je prišlo do srečanja umetnikov vsega sveta.«

1960

27. januarja se je Tito prvič mudil v 300 let stari ljubljanski gostilni »Šestica«. Junija se je ponovno vrnil v Ljubljano, kjer si je na GR ogledal prvo mednarodno razstavo motorjev in motornih vozil. 13. septembra pa se je ustavil na poti v New York na zasedanje generalne skupščine OZN na železniški postaji.

Kot oborožen dejavnik neke socialistične dežele je armada prav zaradi svojega značaja branilca, čeprav oborožena sila, imela v določenem smislu tudi veliko miroljubno vlogo v svetu... Kajti mi smo ustvarili svojo armado in jo danes izpopolnjujemo zaradi enega samega namena, da ohranimo mir, da branimo svojo deželo, zaščitimo naše interese, nikakor pa ne zaradi osvajanja tujih ozemelj. In njen mednarodni pomen je prav v tej veliki vlogi armade, ki nikogar ne ogroža in ki lahko samo prispeva k stabilnosti in ureditvi miru.

Tito. Govori in članki. Knjiga II

Znano je, da sta bili kritika in samokritika v naši partiji vedno odločujoč dejavnik, zlasti kadar so se pokazale krize in potreba po enotnosti. Predvsem mislim na enotnost misli in akcije, kar je danes zlasti pomembno. Kritika pripomore, da globlje ocenimo razne slabosti, razne odklone, napake itd. Samokritika pomaga, da vse to laže in čimprej rešimo. Samokritika učinkuje dvojno in okrepi lik komunista, lik revolucionarja. Bati se samokritike in kritike je malo-meščanska lastnost in komunisti morajo v sebi to napako premagati.

Pogovor z vodilnim aktivom SR Srbije, oktobra 1972

Biti v zvezi komunistov pomeni biti vojak revolucije, pomeni, da sprejmeš nove obveznosti, kakršnih članu socialistične

zveze ni treba sprejeti. Komunisti morajo biti zgled s svojo zavzetostjo, samoodpovedjo, požrtvovalnim delom itd. Samo tako smo si komunisti med vojno lahko pridobili zaupanje množic, delavcev in kmetov, ki so pod našim vodstvom šli v boj. Samo s takšnim odpovedovanjem, pravilno politiko in pravičnim ravnanjem lahko obvarujemo lik komunista.

Govor političnemu aktivu Črne gore, 29. 12. 1972

Začenja se ustaljevati praksa, v kateri ni bolj ali manj odgovornih, v kateri vsi člani vodstva prevzemajo obveznost in odgovornost za dosledno uresničevanje tistega, kar je bilo dogovorjeno. Kolektivno delo in odgovornost, ki sta pritegnila pozornost tudi mnogo drugih, še posebno v naših razmerah, sta poročstvo našega uspešnega razvoja. Nekateri – mislim tudi tiste zunaj – menijo, da uvedba predsedujočega z enoletnim mandatom ogroža kontinuiteto in stabilnost razvoja. Pa ni tako. Kontinuitete in stabilnosti ne zagotavljajo posamezniki, marveč politika, ki jo določajo zveza komunistov in njena vodstva, in ustrezno ravnanje vodilnih ljudi. To, kar bi lahko spodkopavalo stabilnost, je ustvarjanje ozračja karierizma in medsebojnega boja za oblast in osebne pozicije. Mi pa smo s takšno našo usmeritvijo ustvarili pogoje za to, da tudi te nevarnosti odvrnemo.

S seje predsedstva CK ZKJ, 23. oktobra 1979 v Karadjordjevu